10 vieți și încă o moarte

VOLUMUL 1

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV 2020

EDITORI:
Manager Iuliana Răducan
Referent Elena Dițu

CORECTURĂ:
Sandra Reit

COPERTĂ:
www.flickr.com
dupa o idee a autorului

ILUSTRATOR:
Gabriel Stratulat

DESIGN • TEHNOREDACTARE:
Ramona Marinescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Ștefan, Mihai
10 vieți și încă o moarte / Mihai Ștefan. - Brașov:
Creator, 2020
ISBN 978-606-029-376-7

821.135.1

©EDITURA CREATOR, 2020
PENTRU PREZENTA EDIȚIE

CREATOR
Str. Zaharia Stancu, Nr. 21A, Brașov, România
E-mail: editura@libris.ro
Tel.: 0720 539533

Libris ȘT.O.IOSIF
Str. Mureșenilor nr. 14, Brașov, România
Tel.: 0268 477 799
E-mail: office@libris.ro

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Editura **CREATOR** face parte din grupul de firme Libris

Cuprins

Mulțumiri · 7

Ilona · 11

Dominique · 23

Babă-Bătrână · 35

Sânge · 47

Lebăda și Corbul · 63

Cărturarul · 77

Păcate · 87

Copilul-pian · 103

Sirena · 115

Jocul de-a focul · 125

O moarte · 141

Ilona

pentru mine și pentru tine,
pentru noi,
cei care tânjim mereu mai mult

Eleacaseră demult dintre noi toți cei care ar fi putut să spună ce s-a petrecut atunci... poate că nici nu mai conta. Povestea oricum dăinuia, oricum creștea ca *Făt-Frumos* - într-un an cât alții în șapte. Și-n fiecare an, în aceeași zi, același lucru rău se întâmpla.

Mai întâi, simțeau câinii și urlau din răsputeri pe oriunde se aflau... întreg satul se trezea din somn... Oamenii îngroziți se ridicau din așternuturile calde și ieșeau în zăpadă încercând să liniștească animalele înspăimântate.

În niciun an de când rodise povestea asta afurisită (de 20 de ani) nu se nimerise să nu fie zăpadă în noaptea de 15 spre 16 Februarie. Și ca-n fiecare an, pe zăpada albă se găsea cadavrul însângerat al unui copil. Ca-n fiecare an copilul era îmbrăcat subțire, avea un cuțit înfipt în piept și-n jurul lui se căsca o baltă de sânge. Ca-n fiecare an, nu era nicio dâră care să ducă la cadavru, astfel că acesta părea să fi aterizat acolo, din senin, fără niciun fel de urme. Părea că bietul copil fusese smuls din patul său și aruncat în mijlocul gerului.

Pe copil nu-l cunoștea nimeni, niciodată... avea în jur de 5-6 ani ca toți ceilalți care fuseseră aleși înaintea lui.

Aleși să fie aduși drept *„jertfe plăcute”* înaintea unui Dumnezeu care nu se mai sătura să blesteme Auma și băștinașii ei... De către cine fusese *jertfit*? Cum și de ce? După atâta vreme, încă nu se știa, și, de aceea, satul norvegian se frământa în zadar în fiecare an și, mai ales, în fiecare zi a Făurarului.

*

Februarie se apropia din nou cu valuri de zăpadă.

Viscolul pusese stăpânire pe sat încă din Ianuarie. Vântul aspru și înghețat lipăia obrazul care se încumeta să iasă afară, julea sărmanele acoperișuri, reteza pomi, înfiora sălbăticiunile din păduri și înnebunea dobitoacele din grajduri. Sătenii știau... dar nimeni nu cuteza să aducă vorbă despre ea... despre acea zi care îi păștea din urmă și acea noapte care le înghețа inimile de pe acuma.

Ilona cunoștea și ea de ce mama a amuțit de câteva zile, de ce tata s-a umbrit la chip dintr-odată. Cunoștea pentru că luase parte anul trecut la acea întâmplare, și chiar dacă avusese pe atunci numai 6 anișori, nu avea cum să uite. Frățiorii poate că uitaseră pentru că se jucau la fel de grozav și erau la fel nebunatici.

Orișicum, ei dormeau buștean când s-a întâmplat, și numai ea s-a ținut scai după mami și tati, numai ea a privit din brațele tăticului copilul acela plin de sânge, *care dormea* (așa îi spusese mămica cu ochii căscați). Dar ea știuse că nu e așa, că fiecare copil doarme învelit în pătucul lui la ora aia, și nu afară, murdărit de zăpadă

și sânge. Apucase deja să vadă un cuțitaș înfipt în băiețel până ca tăticul să-i pună mâna la ochi și s-o care acasă...

Zilele goneau ca vântul și Ilona observa pe zi ce trece că mami și tati se schimbă. Erau mai nervoși, se certau, se împăcau, se iubeau și iar se certau. Șopteau mult și pe ascunse, și când ea se băga în seamă îi spuneau să se ducă la joacă cu Samu și Sali. Dar ea nu mai voia să se joace, nici jucăriile nu-i mai plăceau, era fată mare acum și cei doi frați o enervau la culme. Erau micuți și răzgâiați, ce să se joace cu ei?!

De câteva zile, Ilona găsi ace de cusut prin căsuță. În prima zi, a găsit unul sub pernă. A doua zi, două pe măsuța din bucătărie. A treia zi, trei pe cămin. A patra zi, patru în fața oglinzii... le strânse, le strânse, și tot așa, până când umplu o cutie întreagă de lemn, primită în dar de la mămică. Acele nu erau mai mărișoare decât un degețel. Îi era drag de ele... nu-i spuse nici lui mami, nici lui tati, nici celor doi frați care-o plictiseau.

– Ce s-a auzit?

Fetița tocmai tresărise în așternut. Era miezul nopții, o noapte friguroasă de iarnă, iar geamul parcă pocnise de atâta îngheț. Se speriase. Zgomotul, ca o scrâșnitură din dinți sau ca o frângere de creangă, o trezise. Se adânci mai cu seamă între blănuri, privind cu teamă ba la oblon, ba la frățiorii care visau liniștiți vise dulci.

– Să mă culc, să mă culc... nu-i nimic, mă sperii degeaba, gândea ea, în vreme ce inima-i bătea năvalnic.

Un gând îi fugi la părinți. Erau jos, dormeau cel mai degrabă. Nu voia să-i scoale.

Altul, i se îndreptă spre noaptea aceea al cărui nume nu trebuia rostit. Nu-i ținuse socoteala, putea să fie aceasta, la fel de lesne cum putea să fie oricare alta. Închise pleoapele strâns și-adormi.

– Poc... poc!

Se trezi iarăși înfrigurată. Era trecut de miezul nopții.

Un alt trosnet o neliniști. Venea dinspre aceeași ferestruică - Ilona se întreba ce putea să fie: alunul nu crescuse așa de înalt încât s-ajungă până la ea, băieții cu care hoinărea ziua-n amiaza mare n-aveau cum să arunce pietricele pentru că fuseseră chemați în case, iar viscolul nu răcnea ca-n alte nopți.

– Ciudat, mai că nu șuieră deloc vântul...

Se miră, dar se înveli grozav de tare, de nu i se mai zări nici căpățâna. Îmbrățișarea păturilor o liniști, era cald și bine, și-și culese somnul împăcată, ca un urs mare, înfofolit în propria-i blană.

– Poc... ptiu... poc... ptiu!

Era deja a treia oară când pocnetul o trezi, iar Ilona se arătă nervoasă de data asta. Era aproape de zori. Nu-i mai era frică. Cerul se limpezise de beznă.

Se repezi spre fereastră, aruncând blănurile de pe ea, dar făcând pași moi astfel încât să nu-i scoale pe răzgâiați. Deschise oblonul și privi lung afară. Pe pervazul înghețat, de nicăieri, apăruse un mușuroi de ace de cusut, la fel ca cele pe care le colecționase cu zile în urmă.

– Cine le-o fi aruncat aici? rumegă ea în minte.

Însă numai o clipă, deoarece cât ai zice ac, copila observă o dâră neagră pe zăpada sclipitoare, și, mânată de un duh scormonitor, se dădu jos cu grijă pe burlanul casei, nu înainte să-și ia cutia de lemn. Unde avea să le pună și pe celelalte dacă nu în ea?

Se luă după dâră... era vrăjită de acele care nu se mai terminau, care luceau ca niște pietre scumpe în nea. Fata era curioasă. Nu mai simți nici frigul, nici gheața de sub tălpile goale, nimic altceva, numai acele pe care le culegea fermecată.

– O să le țin numai și numai pentru mine! Toate, numai ale mele...!

Se lăsa ademenită - drumul negru o duse până la liziera pădurii Negre, la margine de sat.

Pădurea era bine știută pentru cât de deasă era, dar și pentru cât de rătăcitoare se întindea. Din toți care s-ar fi avântat prin ea, unii nu s-ar mai fi întors...

Însă...

Ilona era îndrăgostită! *Câte ace sunt pe lume, nu se aseamănă cu ale ei!* Erau prea frumoase și lucioase, așa de plăpânde și de multe în cutie!

Într-un sfârșit, dădu nas în nas cu ușa unei căsuțe. Era pricăjită, colorată, dar drăguță... Până aici dusese cărarea... Se afla deja în mijlocul codrului.

– De aici să fi venit? Oare să mai fie ace înăuntru?

Păși în căscioară. Nu-i era frică – de ce i-ar fi fost teamă de cineva care strânge ace și care poate i-ar fi dăruit altele? Găsi o bătrână cocoșată și micuță, legănându-se într-un jilț.

– Bună să-ți fie inima, mătușico! Am urmat acele și acele au dus la tine...

– Știu fata mea, te așteptam, te așteptam...

Femeia o luă blând pe după spate...

Brusc, bătrâna își trosni coastele și-i crescură două aripi mari și negre, ca de cioară. Ilona nu știa ce se întâmplă. Se minună. Apoi simți o înțepătură.

Vrăjitoarea îi înfipse în piept un pumnal ascuns și, până să-și ia zborul cu ea, deasupra satului, o ținu în brațe să nu cadă, o privi adânc și-i zise:

– Mai vrei ace?

Fata, cu sângele gâlgâind, întrezări căsuțele ninse, ghici vântul pe piele, închise ochii și adormi pentru totdeauna.
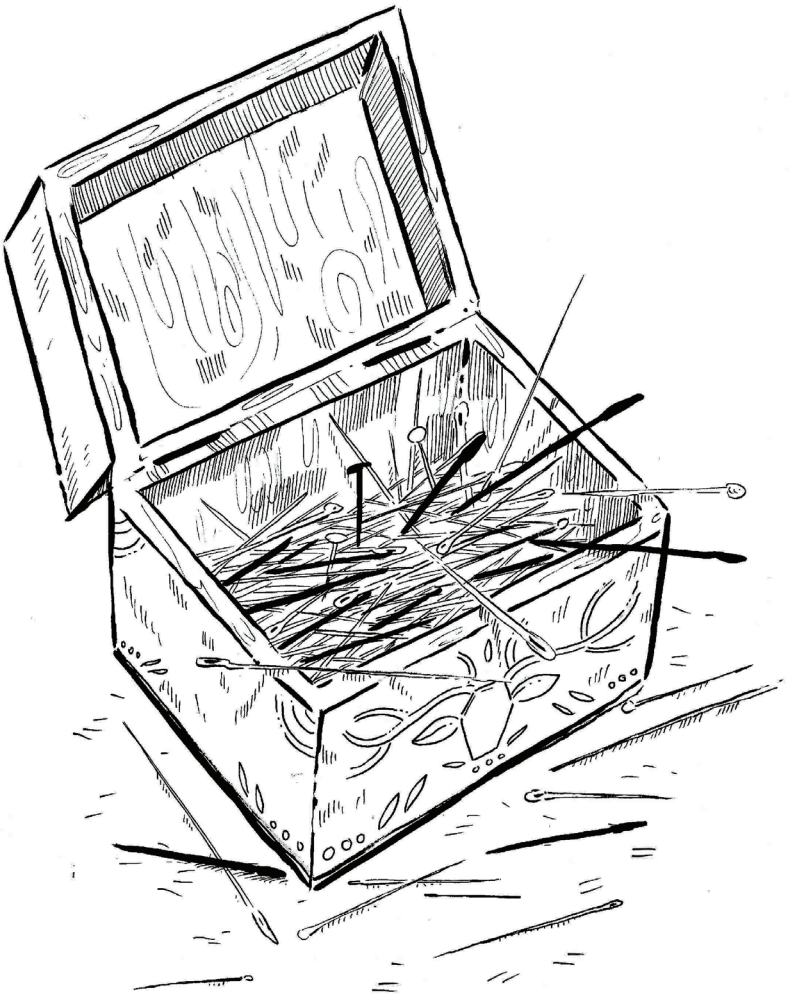
Ai grijă ce-ți dorești
că s-ar putea să primești
cu vârf și îndesat!